

Adil zirək uşaq idi.
Həm də bir az şıltaq idi.
Anasının hər işinə,
Bişmişinə, düşmüşünə
Qarışardı. Yazıq ana
Əlindən gəlmişdi cana.
Üç yaşına çatır-çatmaz
Anası dincəldi bir az.
Onu qoydu bir bağçaya.
O gün ağlaya-ağlaya
Getdi; otağa girincə,
Gördü: Solmaz, Noğul, Qönçə,
Tofiq, Həsən, Azər, Gülzar
Əllərində oyuncaqlar,
Qazan kimi qaynayırlar.
Adil baxdı heyрət ilə,
Bir az sonra gülə-gülə
Sevinərəkk, birdən qaçdı,
Bağçada bir oyun açdı:
İtələyib hər uşağı,
Dartıb aldı oyuncağı.
Səs-küy saldı birdən-birə,
Sonra oturdu tez yerə.
Uşaqlar və müрəbbiyə
“Görək, neyləyəcək?” – deyə
dodaqaltı güldürdülər.
Üz-gözündən uçub kədər
Adil coşub qaynayırdı,
Öz-özünə oynayırdı.
Onları öz qucağına
Bir-bir yığıb dedi: - Ana,
Bax, nə yaxşı şeylərim var!
Mənimdir bu oyuncaqlar.
Baxdı uşaqlara sarı
- Solmaz dedi: - Oğlan, barı
dovşanı ver mən oynadım.
- Yox, vermərəm, mənim adım
Adildir, heç oğlan deyil,
Yaxın gəlmə, çəkil, çəkil!
Mən özüm tək oynayacam,
Bu sazı da mən çalacam!
Dınqıldatdı kiçik sazı,
Gözücü süzdü Solmazı.
Uşaqlar güldülər ona,

Adil qışqırdı: - Bax, ana,
Bu uşaqlar gülür mənə.
- Gəl, oyun öyrədim sənə.
- Yox, bəs mənim anam hanı?
Əlindən atdı dovşanı,
Dəli kimi birdən qaçdı;
İndi başqa oyun açdı:
Ağlayırdı, bağırırdı,
Anasını çağırırdı
Ayağını döyə-döyə:
Müdirə və mürebbiyə
Ona açaraq şirin dil,
Dedilər: - Ağlama, Adil!
Bu qalmaqal nəyə gerek?
Anan bu saat gələcək.
Ağlama, gəl, yaxşı bala,
Oyna bizim uşaqlarla.
Bax, nə qədər oyuncaq var!
Həsən, Tofiq, Solmaz, Gülnar.
Oynayın bu Adil ilə.
Nə qədər tutdular dilə
O ağlayıb bağırırdı,
Anasını çağırırdı
Ayağını döyə-döyə
Müdirə və mürebbiyə
Zor-güc onu sakit etdi.
Üç gün belə gəldi, getdi...
Axır bağçaya öyrəndi,
Gündən-günə o şənlandı.
Daha yoxdur o şiltağı,
İndi hər gün səhərçağı
Göy şəfəqə boyanınca,
Səhər Adil oyanınca,
Göstərir öz şiltağını,
Yerə döyüb ayağını,
Deyir ağlaya-ağlaya:
- Ana, gedək tez bağçaya!
- Oğlum, tezdir, dayan, görək!
- Yox, tez deyil, gedək, gedək!
Vaxtım keçir, ana, tez ol!
Çoxdan gəlib Solmaz, Noğul.
Gəl, bağçamın vaxtı keçir,
Onlar oyuncağı seçir.
Mənə axı pisi qalır,
İndi Həsən sazı çalır,
"Cangülüm" oynayır hamı.

Tez ol, bura ver çantamı!
-Oğlum, tezdır, dayan görək!
-Yox, tez deyil, gedək, gedək!

1951